

İsa, Rahat Veren

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 15:13–21; İbraniler 3:12–19; İbraniler 4:1, 3, 5, 10; Yasa'nın Têkrarı 5:12–15; İbraniler 4:8–11.*

HATIRLAMA METNİ: “Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor” (*İbraniler 4:9*).

İbraniler 1 ve 2, İsa'nın kral olmasına, Tanrı'nın halkının hükümdarı ve kurtarıcısı olarak yoğunlaşır. İbraniler 3 ve 4, bizim için rahata kavuşturacak olan İsa'yı bizlere tanıtır. Bu ilerleme, Davut ile yapılan antlaşmada Tanrı'nın vaat edilen krala ve halkına düşmanlarından “rahata kavuşturacağı”nı vaat ettiğini hatırladığımızda mantıklı geliyor (2. *Samuel 7:10, 11*). Bu rahata kavuşturma, İsa, Tanrı'nın sağ tarafında oturduğu için artık bizim için geçerlidir. İbraniler, rahata kavuşturmayı hem Tanrı'ya ait bir dinlenme hem de Sebt Günü dinlenmesi olarak tanımlar (*İbraniler 4: 1-11*). Tanrı, O'nun olan bu dinlenmeyi Adem ve Havva'ya geçerli kıldı. İlk Sebt, bu mükemmelliği mümkün kılanla bir mükemmellik tecrübesiydi. Tanrı ayrıca bir Sebt istirahatı vaat ediyor çünkü gerçek Sebt Günü tutulması, Tanrı'nın bu mükemmelliği geri getireceği vaadini somutlaştırmaktadır.

Sebt Günü'nü tuttuğumuzda, Tanrı'nın dünyayı yarattığı ve çarmlıhta kurtardığı zaman bizim için mükemmel bir imkân sağladığını hatırlarız. Ancak hakiki Sebt Günü'nü tutmak, her şeyden önce bizi Yaratılış'a geri götürmenin yanı sıra, bize bu kusurlu dünyada Tanrı'nın vaat ettiği geleceğin bir ön izlemesini sunar. Bu mükemmel olmayan dünyada, Tanrı'nın vaat ettiği geleceğin bir habercisidir.

* 29 Ocak Sebt gününe hazırlanmak için bu haftanın dersini çalışın.

Rahata Kavuşulacak Ülke

Yaratılış 15: 13–21'i okuyun. Tanrı İbrahim'e ne vaat etti?

Tanrı, İsrail'i Mısır'daki kölelikten kurtardığında, amacı İsrail'i, Firavun'un yasakladığı (*Mısır'dan Çıkış 5:5*). Sebt Günü'nün tadını çıkarmak da dahil olmak üzere, Kendisine özgürce hizmet edip itaat edebilecekleri (*Mısır'dan Çıkış 33:14; Yeşu 1:13*) Kenan ülkesine getirmektir. Kenan ülkesi, Tanrı'nın, ataları İbrahim'e vaat ettiği mirastı çünkü Tanrı'nın sesine itaat etmiş ve ülkesini Vaat Edilen Topraklar'a gitmek üzere ülkesini terk etmişti (*Yaratılış 11: 31–12: 4*)

Tanrı'nın ülkeyi İsrail'e vermesindeki amacı sadece topraklarına sahip olmaları için değildi. Tanrı onları Kendisine getiriyordu (*Mısır'dan Çıkış 19: 4*). Tanrı onların hiçbir engel olmaksızın, Kendisiyle yakın bir ilişki yaşayabilecekleri ve aynı zamanda gerçek Tanrı'nın kim olduğuna ve halkına ne sunduğuna tanık olacakları bir ülkede yaşamalarını istedi. Yaratılış'daki Sebt Günü gibi, Kenan ülkesi de Kurtarıcıları ile yakın bir ilişkiyi ve O'nun iyiliğinden keyif almayı mümkün kılan bir yapıydı.

Yasa'nın Tekrarı 12: 1–14'te, Rab ulusa sadece ülkeye girdiklerinde değil, ülkeyi putperestlikten arındırdıklarında geri kalanların da gireceklerini söyledi. Bundan sonra Tanrı onlara, Seçilmişlere Kendisinin aralarında yaşayacağı bir yer gösterecekti.

Mısır'dan Çıkış 20:8–11 ve Yasa'nın Tekrarı 5:12–15'I oku. Sebt Günü hangi iki şeyi anar ve bunlar birbirleriyle nasıl ilişkilidir?

Tanrı, yaratılıştaki Sebt Günü'nü Mısır'dan kurtuluşa bağladı. İsrail'e Sebt Günü'ne bir yaratılış hatırlatıcısı ve Mısır'dan kurtuluşlarının bir anısı olarak tutulması emrini verdi. Hem Yaratılış hem kurtuluş Sebt Günü emrinde kutsaldır. Kendimizi yaratamadığımız gibi, kendimizi de kurtaramayız. Bu, yalnızca Tanrı'nın yapabileceği bir iştir ve dinlendiğimizde, yalnızca varoluş için değil, kurtuluş için de O'na bağlı olduğumuzu kabul ederiz. Sebt'i tutma, yalnızca imanla sağlanan güçlü bir kurtuluş ifadesidir.

Sebt Günü'nü tutmak sadece varoluş için değil, kurtuluş için de Tanrı'ya tam bağlılığımızı anlamamıza nasıl yardım etmelidir?

İmansızlıktan Dolayı

İbraniler 3: 12–19’u okuyun. İsrail neden onları rahata kavuşturacak vaat edilen topraklara giremedi?

Üzücü olan şey, Mısır’daki köleliklerinden kurtulanların, Tanrı’nın’ın kendilerini rahata kavuşturacak vaat edilen topraklara girememiş olmalarıdır. İsrail, Vaat Edilmiş Toprakların sınırındaki Kadeş Barnea’ya vardığında ihtiyaç duydukları imandan yoksundu. Çölde Sayım 13 ve 14.ayetler, İsraili casusların “ülke hakkında İsraililer arasında kötü haber yaydığını” açıklıyor (*Çölde Sayım 13:32*). Ülkenin iyi olduğunu bildirdiler ancak sakinlerin güçlü olduğu ve şehirlerin güçlendirildiği ve şehri fethedemeyecekleri konusunda onları uyardılar.

Yeşu ve Kalev, ülkenin iyi olduğu konusunda hemfikirli ve oradaki insanların güçlü olduğu ve şehirlerin güçlendirildiği gerçeğine itiraz etmediler. Ama Tanrı’nın onlarla birlikte olduğunu ve onları ülkeye getireceğini söylediler (*Çölde Sayım 14: 7-9*). Yine de Tanrı’nın Mısır’ı vebalar yoluyla yok ettiğini (*Mısır’dan Çıkış 7-12*), Kızıldeniz’de Firavun’un ordusunu yok ettiğini (*Mısır’dan Çıkış 14*), Gökten ekmek (*Mısır’dan Çıkış 16*) ve kayadan su (*Mısır’dan Çıkış 17*) sağladığını, ayrıca O’nun sürekli varlığını ve rehberliğini bulut aracılığıyla tezahür ettiğini görenler (*Mısır’dan Çıkış 40: 36-38*) O’na güvenme konusunda başarısız oldular. Tanrı’nın gücünün böylesine güçlü görüntüsünü gören neslin sadâkatsizliğin sembolü haline gelmesi trajik bir ironidir (*Nehemya 9: 15–17*, *Mezmurlar 106: 24–26*, *.1. Korintliler 10: 5–10*).

Tanrı, çocuklarına insanın ulaşamayacağı armağanlar vaat ediyor. Bu yüzden lütufa dayanırlar ve ancak iman yoluyla erişilebilirler. İbraniler 4: 2, İsrail’in aldığı vaadi, “onlar duydukları sözü imanla birleştirmedikleri için bunun kendilerine bir yararı olmadı.” (*İbraniler 4: 2*) diye açıklar.

İsrail bir ulus olarak Vaat Edilmiş Toprakların sınırlarına gitti. İnsanlar çelişkili raporlarla karşı karşıya kaldıklarında, imansızlıklarıyla özdeşleştiler. İman veya bunun yokluğu bulaşıcıdır. Bu nedenle İbraniler, mektubu okuyanlara “birbirinizi her gün yüreklendirin” (*İbraniler 3:13*), “birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim” (*İbraniler 10:24*) ve “Allah’ın inayetinden kimse yoksun kalmasın diye” (*İbraniler 12:15*) (CAN) uyarır.

Bugün, Vaat Edilen Topraklara halk olarak gitmeye devam ediyoruz ve bu yolculukta bizimle birlikte olanlara karşı bir sorumluluğumuz var.

İman kardeşlerinizin imanını inşa etmeye hangi şekillerde yardım edebilirsiniz? Başka birinin imanını zayıflatacak hiçbir şey söylemediğinizden veya yapmadığınızdan nasıl emin olabilirsiniz?

Bugün, O'nun Sesini Duyarsan

İbraniler 4:6-11'i okuyun. Bu pasajda Tanrı'nın bize daveti nedir?

Çöl neslinin imansızlığı, onları Tanrı'nın vaat ettiği rahata kavuşacakları ülkeye girmekten alıkoymdu. Tanrı, inançsızlıklarına rağmen sadık kaldı (2. Timoteos 2:13). Pavlus birkaç kez Tanrı'nın vaadinin "kaldığını" tekrarlar (*İbraniler 4: 1, 6, 9*). O, Yunanca katalaipō ve apoleipō fiillerini kullanır ve "[Tanrı'nın] huzuruna girme vaadinin hâlâ geçerli olduğunu" vurgular.. Bu huzura girme çağrısının Davut zamanında tekrarlanmış olması (*İbraniler 4:6, 7, Mezmurlar 95'e atıfta bulunarak*) hem vaadin talep edilmediğini hem de hâlâ mevcut olduğunu belirtiyordu. Ashında Pavlus, gerçek Sebt tecrübesinin Yarattılış zamanından beri mevcut olduğunu ileri sürer (*İbraniler 4:3, 4*).

Tanrı bizi "bugün" huzuruna girmeye davet ediyor. "Bugün", Kutsal Yazılar boyunca çok önemli bir kavramdır. Musa, Vaat Edilmiş Toprakların sınırında İsrail'in Tanrı ile yaptığı antlaşmayı yenilediğinde, "bugün"ün önemini *vurguladı* (*Yasa'nın Tekrarı 5: 3'ü, Yasa'nın Tekrarı 4: 8, Yasa'nın Tekrarı 6: 6, Yasa'nın Tekrarı 11: 2 ile karşılaştırın*). Bu, Tanrı'nın sadakatini tanımak için bir hatırlatmaydı (*Yasa'nın Tekrarı 11:2-7*) ve Rab'be itaat etmeye karar verme zamanıydı (*Yasa'nın Tekrarı 5:1-3*). Benzer şekilde, Yeşu kendi zamanının insanlarını "bugün kime kulluk edeceğinizi seçmeye" çağırdı (*Yeşu 24:15*). (*Yasa'nın Tekrarı 11: 2-7*). "Bugün" aynı zamanda da Rab'be sadık olmaya karar verme anıydı (*Yasa'nın Tekrarı 5: 1-3*). Bu karar ertelenemezdi.

Aynı şekilde, "bugün", Tanrı'nın halkı için her zaman olduğu gibi, bizim için bir karar anı, bir fırsat ve yanısıra bir tehlike anıdır. . İbraniler kitabında "bugün" kavramı, Tanrı'nın vaatlerinin yerine getirildiği dönemi ifade eder. (2. Samuel 7:8-16) Tanrı bu dönemi, Tanrı'nın vaatlerini yerine getirmek için İsa'yı hükümdar olarak yerleştiren 'Bugün sana baba oldum' kararıyla başlattı (*İbraniler 1:5*). Böylece, İsa'nın tahta çıkması bizim için yeni bir nimetler ve fırsatlar çağını başlattı.

Ama İsa düşmanlarımızı yendi (*İbraniler 2: 14-16*) ve yeni bir antlaşma başlattı (*İbraniler 8-10*). Nitekim, lütuf tahtına "cesaretle" yaklaşabilelim (*İbraniler 4: 14-16, İbraniler 10:19-23*) ve O'nun huzurunda şükran ve övgü dolu ruhsal sunularla sevinin. O zaman 'bugün' yapılan çağrı, bizi Tanrı'nın bize sadık olduğunu ve davetini hemen kabul etmemiz ve gecikmememiz için bize tüm nedenleri sağladığını kabul etmeye davet ediyor.

"Bugün" başka bir zamana ertelemeyeceğiniz hangi ruhsal kararları vermelisiniz? Tanrı'nın hemen yapmanı istediğini bildiğin şeyi yapmayı ertelediğindeki geçmiş tecrübeleriniz nelerdi?

O'nun Dinlenmesine Girmek

İbraniler 3:11 ve İbraniler 4: 1, 3, 5, 10'u okuyun. Tanrı bizi içeri girmeye davet ettiği dinlenmesini nasıl karakterize ediyor?

Tanrı bizi sadece dinlenmeye davet etmiyor. Biz O'nun dinlenmesine girmeye davetliyiz. Kutsal Kitap boyunca 'dinlenme' basitçe Kenan ülkesinde (Yasa'nın Tekrarı 3:20), anlaşma sandığının bulunduğu tapınakta (2. Korintliler) veya Tanrı ile İsraililerin işlerinden 'dinlendiği' Sebt gününü ifade edebilirdi (Mısır'dan Çıkış 20:11). Ama şimdi Rab onları huzuruna girmeye davet ediyor.

İbraniler 4: 9-11, 16'yı okuyun. Ne yapmaya çağırıyoruz?

Sebt dinlenmesi, Tanrı'nın Yaratılış işini (*Yaratılış 2: 1-3, Mısır'dan Çıkış 20: 8-11*) veya *kurtuluşu* (*Yasa'nın Tekrarı 5: 12-15*) sonlandırdığını veya bitirdiği hakikatini anmaktadır. Benzer şekilde, İsa'nın gökteki tapınakta hükümdar olması, kurtuluşumuz için mükemmel bir kurban sunmayı bitirdiğini anar. (*İbraniler 10: 12-14*).

Tanrı'nın yalnızca esenliğimizi güvence altına aldığı dinlendiğine dikkat edin. Tanrı Yaratılış'ta, dünyanın yaratılışını bitirdiğinde dinlendi. Daha sonra ise tapınakta İbrahim'e vaat ettiği ülkenin fethi Davut'un zaferleri ile tamamlandıktan sonra dinlendi ve İsrail "güvenlik içinde yaşadı" (*1. Krallar 4: 21-25'i Mısır'dan Çıkış 15 : 18-21, Yasa'nın Tekrarı 11:24, 2. Samuel 8: 1-14 ile karşılaştırın.*) Tanrı, ancak İsrail ve kralın kendileri için yurtları olduktan sonra Kendisi için bir konut inşa ettirdi.

Tanrı'nın bize vaat ettiği nihai dinlenme, büyük mücadele yaratacağı yeni dünyadır. İbraniler onu 'mimarisi ve kurucusu Tanrı olan temelli kent' olarak adlandırır. (İbraniler 11:10) ve gökteki vatanımız gibi (İbraniler 11:14-16). Tanrı'nın insanlara yaratılışta bahsetmiş olduğu 'şeref ve yücelik' egemenliğin yeniden kurulmasını ima eder (İbraniler 2:5-8, İbraniler 12:28). O'nun dinlenmesidir. Bu sadece barış içinde olacağımız mükemmel bir ülke değil, Tanrı'nın tahtının yeni bir gökte ve yeni bir yerde olacağı o topraklarda bir Sebt dinlenme günüdür.

Şimdi bile O'nun huzuruna nasıl girebiliriz? Yani, Kendimizde değil de Mesih'te sahip olduğumuz kurtuluşun güvencesine imanla nasıl güvenebiliriz?

Yeni Yaratılışın Önceden Deneyimlenmesi

Mısır'dan Çıkış 20: 8-11, Yasa'nın Tekrarı 5: 12-15 ve İbraniler 4: 8-11'i karşılaştırın. Sebt Günü dinlenmesinin anlamı konusunda ne gibi farklılıklar buluyorsunuz?

Daha önce gördüğümüz gibi, Mısır'dan Çıkış ve Yasa'nın Tekrarı'ndaki bu kısa bölümler bizi geçmişe bakmaya çağırıyor. Bu bölümler Tanrı'nın Yaratılış ve Kurtuluş'taki başarılarını anmak için bizi Sebt Günü dinlenmeye teşvik ederler. Ancak İbraniler 4: 9-11, bizi geleceğe bakmaya davet ediyor. Bize, Tanrı'nın gelecekte bir Sebt dinlenmesi hazırladığını söyler. Sebt Günü'nün tutulması için yeni bir boyut önermektedir.

Sebt Günü dinlenmesi, yalnızca Tanrı'nın geçmişteki zaferlerini anmakla kalmaz, aynı zamanda Tanrı'nın gelecekle ilgili vaatlerini de anmaktadır.

Sebt'i tutmanın gelecek boyutu her zaman oradaydı ancak çoğu zaman ihmal edildi. Düşüşten sonra, Tanrı'nın bir gün Mesih aracılığıyla yaratılış öz ihtişamına geri getireceği vaadini ima etmeye başladı. Tanrı bize O'nun kurtuluş eylemlerini Sebt'i tutma aracılığıyla anmamızı emretti çünkü Sebt yeni bir yaratımda kurtuluşun sonuna işaret etti. Sebt'i tutmak, bu bozulmuş dünyada Gökların bir beklentisidir.

Bu, Yahudi geleneğinde her zaman net olmuştur. James H. Charlesworth tarafından yazılan "Eski Ahit Kitabesi"ndeki Adem ve Havva'nın Yaşamı s. 18, M.Ö. 100 - M.S 200 arasında yazılmış bir eser şöyle der: "Yedinci gün dirilişin, gelecek çağın geri kalanının bir işaretidir." Başka bir eski Yahudi kaynak şöyle demiştir: Gelecek çağ, "Sonsuza kadar dinlenilecek olan Sebt'dir." —Jacob Neusner, *The Mishnah, a New Translation* (New Haven: Yale University Press, 1988), s. 873. Daha sonraki bir kaynak olan Kabalist Akiba'nın Othiot'u şöyle der: "İsrail, Kutsal Olan'ın önünde," "Dünyanın Efendisi, emirleri yerine getirsek, ne ödülümüz olacak?" dedi. Onlara: "Gelecek dünya" dedi. O'na: "Bize benzerliğini göster" dediler. Onlara Sebt'i gösterdi." Theodore Friedman, "The Sabbath Anticipation of Redemption" *Judaism: A Quarterly Journal*, 16.cilt, sayfa 443, 444.

Sebt günü sevinç ve şükran kutlamaları içindir. Sebt'i tuttuğumuzda Tanrı'nın vaatlerine inandığımızı ve O'nun lütfu armağanını kabul ettiğimizi belirtiriz. Sebt, canlı ve diri bir inançtır. Eylemler söz konusu olduğunda, Sebt'i tutmak muhtemelen O'na iman yoluyla lütufla kurtarıldığımızı dair inancımızın en eksiksiz ifadesidir.

Sebt'i gerçekten de Yasa'nın işleri dışında, imanla kurtuluşun ne anlama geldiğine dair anlayışımızı gösterecek şekilde tutmayı nasıl öğrenebilirsiniz? Sebt gününde dinlenmek nasıl bir kurtuluş ifadesidir?

EK ÇALIŞMA: İbranilerde Pavlus'un, Tanrı'nın bize sunduğu lütf aracılığıyla kurtuluşun bir sembolü olarak Pazar günü değil, Sebt Günü'nü kullanması çok önemlidir. Sebt dinlenmesinin bu şekilde kullanılması, Sebt'in imanlılar tarafından değer verildiğini ve yerine getirildiğini belirtir. Ancak MS 2. yüzyıldan itibaren kilisede belirleyici bir değişikliğin kanıtlarını buluyoruz. Sebt'i tutmak bir kurtuluş sembolü olarak görülmekten vazgeçti ve bunun yerine, kaçınılması gereken Yahudiliğe ve eski antlaşmaya bağlılığın bir sembolü olarak kabul edildi. "Sebt Günü'nü tutmak, "Yahudileştirmek" ile eşdeğer oldu. Örneğin, Antakyalı Ignatius (M.S. 110 civarı) şunları söyledi: "Eski düzene göre yaşayanlar yeni ümidi buldular. Rab'in gününü, yani hayatımızın Mesih'le birlikte dirildiği günü tutuyorlar." —Jacques B. Doukhan, *İsrail ve Kilise: Aynı Tanrı İçin İki Ses* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 2002), s. 42.

Benzer şekilde Marcion, Yahudilerin ve Tanrıların reddinin bir işareti olarak takipçilerine Sebt günü oruç tutmalarını emretti ve Victorinus, "Yahudilerin Sebt'i tuttuğu" gibi görünmek istemedi (Bkz. *İsrail ve Kilise*, s. 41– 45). Hristiyan kilisesinde ölümüne yol açan şey Sebt'in tutulmasının lütufla kurtuluş sembolü olarak anlayışının yitirilmesi idi.

"Bu yüzden Sebt, İsa'nın bizi kutsayan gücünün bir işaretidir. O'nun kutsayan gücünün bir işareti olarak Sebt, İsa vasıtasıyla Tanrı'nın halkından olan herkese buyrulur."

"Sebt O'nun büyük kurtarıcı gücünün kanıtı olarak yaratılışımızı işaret eder. Aden bahçesinde kaybedilen barışı bize hatırlatırken, Kurtarıcı sayesinde bu barışı tekrar elde edeceğimizi bize bildirir. Tabiatındaki her varlık O'nun şu çağrısını tekrarlar: "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size huzur veririm." (*Matta 11:28*) —Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 269.

Tartışma Soruları:

1. Sebt gününü tutmak ile imanla aklanma arasında ki ilişki nedir?
2. Sebt gününün gerçek bir şekilde tutulması ile Sebt gününün yasal bir şekilde gözetilmesi arasındaki fark nedir? Sadece farkı bilmekle kalmayıp aynı zamanda kendimizin Sebt günümüzü tutmamızdaki farkı nasıl tecrübe edebilirsiniz?